

NEMES Z. MÁRIÓ

A nagy stílus

Húsz éves lehettem, amikor először észrevettem, hogy követ egy épület. Nyomomban egy stílus, de mit akar tőlem? A struktúra elemei átkúsznak egyik bázról a másikra. Látom a csobbanást a felületen, amikor a szerkezeti elv bebatol.

Az épület kulissza, és ami ezt a kulisszát tartja, vitális anyag. Él, de vajon gondol-e valamit, amikor várost játszik előttem?

Gyökérszerű stílusér, mely elindult szerencsét próbálni, de csak orosz rulettezik. A megfelelő pillanatban, amikor nem nézek oda, hirtelen rám ugrik, hogy érezzem, nem vagyok egyedül. Csak én etethetem meg, csak én szűrhetem le a Nagy Stílus levét.

Ez a stílus nem az érzelmekről szól, hiszen azok már kirajzoltak, mint a hangyák. Ez a stílus a hangyák királynője, aki nem beszél a nyelvüket, mert ők csak arra valók, hogy imádjanak és építsenek.

A nevemben beszél, hogy én építsem fel, mert én vagyok a legtisztább rovar.

Nincsenek barátaim. Faj lettem. Egy fajnak nincsenek barátai, csak egyedei, és most már minden egyedem a Nagy Stílust imádja.

Véröntözött virány

„Nem lesz több dal, ha én megőrülök!” – figyelmeztet Komjáthy Jenő, és ezt érdemes komolyan venni, hiszen a dal fenntartása mindannyiunk nemzeti kötelezettsége. Ebből következik, hogy minden lehetséges módszerrel a költő elmeállapotának megőrzésére kell törekednünk. Mert ha a dal elhallgat, akkor mindannyian megőrülünk. És véti vembét az iszony! Ezt nem akarjuk. Az ország idegszállai Komjáthyba vannak belekötve, mint valamiféle lüktető ősgubóba, melyet az ibletláz vészesen kimerített. Pilled a hon, vigyázz! Kiálmodtunk ugyan nemzetálmokat a földből, de hajadorjaink elgyengültek, és Komjáthy táplálása akadozik. Minden este elsőszülöttet áldozunk, vérét vödörbe gyűjtjük, hogy a költő érezze, a keresztény középosztály se vele, se nélküle. De nem tudunk elég elsőt szülni, végül megérkezik majd az utolsó magyar, akiben már nincsen elég protein. Ebbe örülünk bele, vagy ez maga az iblet? Nem tudjuk, csak rángatjuk Komjáthy köldökzinórját, hogy a tetszhalott költő újabb ömlennyel gazdagítsa a humuszt. Pedig ő még a népet se ismeri, de nem baj, vak parazita az örület kapuőre.